

ikke glemme, at der udenfor os er Mange, og det mange ædle og fortræffelige Mænd, for hvem alle disse Spørgsmaal ere Spørgsmaal af den høieste Alvor og Betydning, og derfor skulle vi ikke lade os friste ind paa at votere Lovbestemmelser, snart en, snart en anden, der kunne drage en heel Skare efter sig, paa det kirkelige Gebeet, fordi det forekommer os fra vort blot borgerlige Standpunkt, som om det var temmelig ligegyldigt, om man i denne Henseende bestemmer enten det One eller det Andet. Det er Alt, hvad jeg ved min Udtalesse nu og tidligere har søgt at bevirke.

Premierministeren: Jeg kan heller ikke Andet end fraraade Thinget at gaae ind paa det af den ærede 1ste Landstingsmand for 2den Kreds (Thalbitzer) stillede Forslag. Han siger rigtignok, at det er ikke noget Forslag af ham, men at det blot er, hvad der staaer i Loven; men vi skulle vistnok ikke befatte os med saaledes at indskærpe enkelte gamle Bestemmelser, som tages ud af Lovene, og mindst skulle vi befatte os dermed, naar paa den ene Side Bestemmelsen dog er saadan, at den under de forandrede Forhold ikke kan udføres paa flere Steder, — naar det nemlig siges, at Confirmationen skal være bragt til Ende paa den Tid, da Gudstjenesten sædvanligen er forbi, da er det ved de store Confirmationer, navnlig i Hovedstaden, en Umulighed, naar ikke det Hele skal, om jeg maa bruge et simpelt Udtryk, særes over med en Haresod, — og naar det paa den anden Side er en Gjenstand, som hører under den administrative Afgjørelse, og hvor det er Administrationens Pligt at hindre Misbrug. Det er ganske vist, at den Grundtanke, der indeholdes i denne gamle Lovforskrift, er aldeles rigtig, at Confirmationen ikke bør drages særdeles langt ud, og navnlig er det ogsaa ganske rigtigt, at efter den almindelige Anskuelse ønskes kun en meget kort Prædiken fra Prædikestolen, og undertiden maaskee helst slet ingen, men derimod hellere Tale til Børnene paa Kirkegulvet; men, hvor Misbrug i denne Henseende finder Sted, er det Bedkommendes Sag først at søge Præsten formaaget til at rette sig efter den Grundsætning, der er udtalt i Lovgivningen, og, naar han ikke vil det,

at henvende sig med Klage til hans Foresatte for at bevirke det forandret. At optage en bestemt Forskrift herom i Lovgivningen, forekommer mig derimod uhenstigtsmæssigt og endogsaa efter denne Bestemmelses hele Indhold uheldigt.

Formanden: Den første Landstingsmand for 2den Kreds, der har begjært Ordet, har rigtignok haft dette to Gange; men jeg antager ikke, at der er Noget til Hinder for, at det atter gives ham.

Thalbitzer: Jeg maa først igjen henvende mig til den ærede Landstingsmand (Knuth), der havde Ordet før Ministeren, med Hensyn til, at han atter udhøvede, at det ikke var passende for Landstinget her at bestemme, hvor lang Tid Præsten skal prædike. Jeg har nu aldeles ikke omtalt dette. Som jeg tidligere har bemærket, er Forslaget taget lige ud af den gamle Forordning; men denne Forordning eller mit Forslag opfordrer heller ikke Landstinget eller Noget til at foreskrive Præsten nogen bestemt Tid. Der staaer saaledes: Forøvrigt har det sit Forblivende ved denne Paragraphs Bestemmelse om, at Præsten paa Confirmationsdagen skal indrette sin Prædiken paa det allerførteste, saa at Gudstjenesten med Prædiken, Sang osv. (Knuth: Ja, altsaa fort!) . . . ja, men der staaer ikke nogen vis Tid; der er stor Forskel paa dette og paa at sige, at Præsten kun skal prædike et Kvarteer eller en halv Time: dette vilde være at foreskrive en vis Tid; men her staaer blot, at han skal sørge for at gjøre det saa kort som muligt, baade i Henseende til Prædiken, Sang og Confirmation. Mange Præster lade imidlertid alligevel affynge en overordentlig Mængde Psalmer den Dag, ligesom de holde en lang Tale, før Confirmationen er begyndt, og efterat den er forbi, hvilket Frd. af 1736 altsammen har villet indskrænke. Forresten er det mig ikke af nogen særdeles Vigtighed, at dette Forslag af mig bliver vedtaget, thi, hvis det ikke bliver vedtaget, er Bestemmelsen jo derfor slet ikke hævet; den staaer jo fast, saalænge Forordningen af 13de Januar 1736 ikke er ophævet; og efter hvad den høitagede Premierminister har udtalt paa Cultusministerens Begne om, at disse Forhold lade sig ordne ad administrativt Vel, troer jeg